

Mythologia, Francfort, 1581 - X [20] : De fluminibus inferorum

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[20\] : De fluminibus inferorum](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 01 : De Acheronte](#) a pour résumé ce document

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 02 : De Styge](#) a pour résumé ce document

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 03 : De Coccyto](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[20\] : Des rivières Infernales](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[20\] : Des rivières Infernales](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - X [20] : De fluminibus inferorum, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 03/02/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6078>

Copier

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

Langue(s) Latin

Pagination p. 1036-1037

Du monde

Toponymes [Enfers \(zone géographique/territoire\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

primum plantarum inferius, deinde superius excresecunt: sic modò apud Plutonium, modò apud Iovem est Proserpina.

At Ethicè.

Per hæc ipsa signimenta rursus ad vitæ tranquillitatem nos hortabantur: quod brevis sit diuitiarum fructio, cum diuturnis laboribus comparentur. Tum demonstrabant illi opus esse nullam turpitudinem, nullumq; dedecus vereri, qui diues esse cupiat, quod idem est atque esse sceleratum. Nam qui equi Plutonium vehiebant? Alastor perniciosus, Orphneus obscurus, Nycteus nocturnus, Æthon ardens: quod crudelitas, & omnis æquitatis obliuio, & recti inscitia diuitiarum desiderium consequuntur, à quibus velitur.

De Pluta.

Cum verò animus hominum neque possit quiescere, neque utiliter id facere possit: per Pluti inuentionem homines ad agriculturæ studium adhortabantur, cum dicerent Plutum esse Cereris filium, diuinæ terræ scilicet, cum opes iustissimæ à terra nascerentur. cæcus fuisse fingebatur, cum diuitias hominibus nullo delectu impertiret, quia occulta sunt Dei consilia, quæ nemo prorsus humano ingenio potest vel debet investigare, sed sua fortuna esse contentus. At verò ne quid temere fieri & sine diuina prouidentia putaretur, maluerunt Deum vel cæcum introducere, quàm aliquod facinus Deo omnino esse carere.

De fluminibus inferarum.

Enimvero ut pateret, non in vita solum plurimum conferre integritatem & innocentiam ad beatè tranquilleq; viuendum, sed etiam morientibus gratissimum esse viaticum vitæ præclatè transactæ recordationem, terrores & pericula mortuis complura esse tradiderunt, & monstra apud inferos parata, quibus mortui pro magnitudine scelerum torquendi traderentur. Deferebat sceleratos Acherontis fluij vnda cū strepitu: quia cōscientia, rerumq; turpiter aut crudeliter gestarum memoria sub mortem animum magnopere infestat. Sic igitur significare voluerunt ita vitam nostram oportere componere, ut recordatio præteriti temporis quàm maximè in morte animos nostros ob innocentiam & integritatē consoletur, & nos intrepidus ad vel seuerissimorum iudicum præsentiam perducatur. At qui fuerit sceleratus & improbus, ille querulus lamenta-

menta-

mentationibus & curis plenus flumina quæ sunt apud inferos traiecit, quæ suis locis fuerunt commemorata. Sunt enim curæ sub mortis tempus animum infestantes sub harum fabularum figmentis expressæ ad deterrendum à flagitijs. At ubi morui ad illa flumina peruenierint, si qua anima illegitimè descenderit, neque iusta consecuta sit, ibi errare diu permittitur antequam traiciatur: quæcunque verò capta fuerit commissorum peccatorum poenitentia, omnemque spem in clementia Dei collocarit, hæc à Charonte traiecitur. Quibus rebus significare voluerunt, nos viros bonos pro viribus esse oportere, cum probitatis comes sit ubique lætitia & fidentia: quod ubi vires mortalium attingere non possunt, diuina clementia nihilominus nobis non deerit.

De Cerbero Physicè.

Ubi ad inferos animæ descenderint, excipiuntur ab horrendo Cerbero cum lætitia, qui postea volentes exire deterret. hoc nihil aliud quàm natura est rerum, quæ gaudet ortu singulorum, cum grauius ferat interitum. Per hæc immortalitatem animarum antiqui ostendebant: nam animas semper fuisse putarunt Pythagorici, quæ de cælo in hæc corpora, tanquam ad inferos deducerentur: quibus blandiebatur aduentantibus natura, at contra adituras superos reclamat.

At verò Ethicè.

Cerberus est auaritia & cupiditas diuitiarum, quæ aduenientibus opibus blanditur, sumptibus verò vel necessarijs tristatur. Capita complura sunt Cerberi, cum multa scelera ex vno auaritiæ fonte nascantur. neque ullus esse potest auarus vno tempore & vir bonus, cum inter auaritiam & probitatem magna semper sit contentio.

De Parcis.

At verò Parcas crediderunt antiqui Deas esse potentissimas, quoniam omnia quæ nascerentur, vel fierent, sita essent sub harum potestate: quas Iouis & Themidis filias putarunt, quoniam vel singulis animabus Deus pro prioris vitæ meritis corpora & fortunam traderet, ut sentiebant Pythagorici, vel quia singulis pro dignitate diuina sapientia præmia vel poenas impartiret: cuiusce diuisionis cum causam prisca ignorarent, omnia fato vel à Parcis gubernari crediderunt: quate sapientio-